శ్రీ కల్యాణీయం

– సింగీతం లక్ష్మి కల్యాణి

విశేషమైన ఖ్యాతి గడించిన సినీదర్శకుడి భార్య ఐనప్పటికీ ,

సాధారణ గృహిణిగా ఎదుగుతూ

కుటుంబాన్ని అందంగా తీర్చిదిద్దుకున్న ఓ మహిళ స్ఫూర్తిదాయకమైన ఆత్మకథ..!!

(గత సంచిక తరువాయి)

రెండు మూడు రోజులు మాట సరిగా రాలేదు. ఢిల్లీలో వున్న మా సుధ ఫోన్ చేసేది. దాంతో మాట్లాడడానికి వచ్చేది కాదు. నాకు ఏడుపు వచ్చేది. సరిగ్గా ఆ సమయానికి ఒకనాడు విజయకుమార్ గారు వచ్చి "ఏం.. మీ మదర్ ఏడుస్తున్నారు?" అని అడిగారు. మా చెల్లెలితో ఫోన్‌లో మాట్లాడడానికి రాలేదని బాధపడుతోంది అని చెప్పింది.

పది రోజులు మందులు, డ్రిప్పు, ఇంజక్షన్లు ఇచ్చినందు వలన బాగా నయం అయిపోయింది. జబ్బు నయం అయింది కదా అని డిశ్చార్జి చేసారు. కానీ ఇంటికి వెళ్ళిన తరువాత మళ్ళీ మాట రాకుండా చేతి వేళ్ళు వంకర పోవడం మొదలెట్టింది. మర్నాడే మధ్యాహ్నం ఆసుపత్రికి వచ్చేసరికి అదే రూం, అదే మంచం ఖాళీగానే వుంది. బాయ్స్, నర్సులు ఈసారి తొందరపడి ఇంటికి వెళ్ళొద్దని, పూర్తిగా గుణం అయింతర్వాత ఇంటికి వెళ్ళమని చెప్పుండేవారు.

చాలాకాలం తరువాత ఏదో విషయానికి శకుంతల గురించి విజయకుమార్ గారితో ప్రస్తావన వచ్చినప్పుడు, "మీరు ఆసుపత్రిలో వున్నప్పుడు పుస్తకాలు ముందేసుకుని కూర్చునేదే, ఆ అమ్మాయా?" అనడిగారు.

"అవునండీ. అది యం.సి.ఏ.కి చదువుతూంది అప్పుడు" అని చెప్పాను. ఇలాగ ఒకటేమిటి? నరాల బలహీనం అయినపుడు విజయకుమార్ గారి సిఫార్సు మీద, డా.యస్.యస్.కె అయ్యర్ గారి దగ్గరకు వెళితే తలనిండా ఏవో ట్యూబులు పెట్టి షాక్ ట్రీట్‌మెంటు ఇచ్చారు. పంటినొప్పి కారణంగా విజయా ఆసుపత్రిలోని డా.ప్రభు పన్ను పీకే ముందే ఐదురోజులు ఆ ఫలాన మాత్ర తీసుకోలేదు. దాని ప్రభావం వలనే ఏమో, పన్ను పీకగానే గుండెలో నొప్పి వచ్చింది. వెంటనే డా.ప్రభు, విజయకుమార్ గారికి ఫోన్ చేసి వీల్ చైర్‌లో ప్రభూ కూడా వచ్చి ఐ.సి.యులో దిగబెట్టి వెళ్ళారు. అక్కడ జూనియర్ డాక్టర్లు, నర్సులు "ఇంతకు ముందు మీకు హార్ట్ అటాక్ వచ్చిందా?" అని అడిగారు. ఎందుకబ్బా అలా అడుగుతున్నారనుకుని నాకు కొంచెం భయం వేసింది. ఐ.సి.యులో రెండు, మూడు రోజులు ఉంచారు. తరువాత తెలిసింది. నాకు మైల్డ్ హార్ట్ అటాక్ వచ్చిందని, వార్డుకి వచ్చిన తరువాత ఇంకా మూడు రోజులు ఉంచారు. డాక్టర్ల పర్మిషన్‌తో మా శకుంతల నాకు గంజి ఇచ్చి పోతుండేది. ఆవేళ సాయంత్రం అంతా అంజూ కూడా వాళ్ళ తాతతోనే ఉంది. ట్రీట్‌మెంటు ఇస్తూ కడుపుపై రెండువైపులా రోజుకు రెండు ఇంజక్షన్స్ ఇచ్చేవారు. నాల్గవ రోజు ఆ వేళ నా పుట్టిన రోజు ఇంటికి పంపమంటే అప్పుడు పంపారు. అప్పుడు కూడా మా వారే నాతో వుంటూ వచ్చారు. రెండు రోజులు మా సుధా వచ్చి రెండు, మూడు గంటలు వుండి వెళ్ళేది.

కొన్నాళ్ళకి డా.విజయకుమార్‌గారు మీ భార్యకి Angiogram చేయాలని, బైపాస్ సర్జరి కూడా చెయ్యాల్సి వస్తుందని మావారితో చెప్పారు. కానీ ఏం చేస్తాం? అన్నిటిని ఎదుర్కోవాలి కదా? Angiogram చేసేటప్పుడు నా కోరిక ప్రకారం విజయకుమార్‌గారు మా వారిని లోపలికి రమ్మన్నారు. ఎన్నో ఆపరేషన్లను ఎదుర్కొన్న నాకు Angiogram రోజున విపరీతంగా భయం వేసింది ఎందుకో. ఆ రిజల్టు చూచిన తరువాత డా.విజయకుమార్‌గారికి విపరీతమైన సంతోషం అయ్యింది. "సింగీతం గారూ మీ ఆవిడకు ఆపరేషన్ అవసరం లేదండి. ఏదో చిన్న బ్లాక్‌లు వున్నాయి అంతే, అది మందులతో నయం అయిపోతుంది" అన్నారు. దానికి తగిన మందులు, డయిట్ తీసుకోవలసిన తగిన జాగ్రత్తలు చెప్పారు.

అయిదేళ్ళ క్రితం ఒక కన్ను, పదేళ్ళ క్రితం ఇంకో కన్ను అలా రెండు కళ్ళు క్యాటరాక్ట్ ఆపరేషన్లు విజయవంతంగా జరిగాయి. విజయా ఆసుపత్రి డా.బాబూ రాజేంద్రన్‌గారే రెండు కళ్ళు ఆపరేషన్ చేసారు. రెండోసారి కంటి ఆపరేషనప్పుడు మా సుధ వాళ్ళు మద్రాసులో వుండటం తటస్థించింది. రెండేళ్ళ కొడుకుని వాళ్ళాయనకి అప్పచెప్పి, ఆ రెండు రోజులు నాతోనే ఆసుపత్రిలో వుంటూ, నన్ను చూసుకునేది. మేము విరుగుంబాకం ఇల్లు మారిన తరువాత, దగ్గరలో ఒక పార్కు కట్టారు. రోజూ నేనూ, మా వారు సాయంత్రం అక్కడ ఒక అరగంట వాక్‌చేసి, ఒక అరగంట పార్కులోనే గడిపి వస్తాం. ఇప్పుడు నాకు 75 సంవత్సరాలు అంటే ఎవ్వరూ నమ్మరు. అన్ని జబ్బులు, అన్ని ఆపరేషన్లు దాటుకున్న నాకు విజయా ఆసుపత్రి డాక్టర్ల సహకారం ఎంతైనా మేలు చేసింది.

ఇదేకాక వేరే ఏదైనా చికాకు వస్తే మా ఫ్యామిలీ డాక్టరు త్యాగరాజు గారిని ఇంటికి రమ్మంటే అలాగే వచ్చి చూస్తారు నన్ను కాని, మా వారిని కాని.

మా బావగారి ఆఖరి అమ్మాయి ఇందిర పెళ్ళి మే నెలలో జరిగింది. దాని పెళ్ళి అయిన పదిహేనురోజులకి మా పెద్ద చెల్లెలు రెండో కొడుకు బాలాజీ పెళ్ళి. వీడి పెళ్ళికి రిజర్వేషన్ చేయించుకున్నాను. గూడూరు పెళ్ళికి వెళ్ళాలని బట్టలు సర్దుకుంటుండగా హైదరాబాదు నుంచి సుశీల పెద్ద కొడుకు రాజా ఫోన్ చేసాడు, పిడుగులాంటి వార్త. మా సుశీలని హాస్పటల్లో చేర్చామని, బ్రెస్ట్ క్యాన్సర్ వుందని ఆరు నెలల కన్నా బ్రతకదని డాక్టర్లు అన్నారని చెప్పాడు. అప్పటికే జబ్బు ముదిరిపోయింది. వాళ్ళకి అది తెలియలేదు. నేనది విని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ వుంటే నన్ను ఓదార్చాడు. ఆస్పత్రి వాళ్ళు రెండుగంటలే పెళ్ళిరోజు అమ్మని ఇంటికి పంపడానికి అనుమతి ఇచ్చారని చెప్తూ, నన్ను పదిరోజుల ముందుగానే రమ్మని పిలిచాడు. ఇక చేసేది ఏముంది? ఇందిర పెళ్ళి నుంచి రాగానే హైదరాబాదుకు పరిగెత్తాను. సుశీలని కుర్చీ మీద కూర్చోబెట్టి ఎలాగో పెళ్ళి అయిందనిపించారు. పెళ్ళి అయిన రెండురోజులకు మా చెల్లెలిని వదల లేక వదలలేక వచ్చేసాను.

కొన్నాళ్ళు ఆసుపత్రిలో వుండి ఇంటికి వచ్చింది. మళ్ళీ నేను వెళ్ళడానికి అవ్వలేదు. మళ్ళీ సంవత్సరానికి మా సుధ పెళ్ళి జరిగింది. సుశీల ప్రయాణం చేసే స్థితిలో లేనందున అది, దాని భర్త రాలేదు. కూతురు, అల్లుడు, కొడుకులు, కోడళ్ళు వచ్చారు. వాళ్ళ చేతనే దానికి పంపే పట్టుచీర, జాకెట్టు, దాని భర్తకు బట్టలు పంపాను. అలాగే మా సుశీల రెండు సంవత్సరాలు ఆస్పత్రికి, ఇంటికి తిరుగుతూనే వుండేది. చాలా రోజులు అయింది కదా, అని దాన్ని ఒకసారి చూసి వద్దామని ఒక వెంకటగిరి చీర, జాక్కెట్టు తీసుకెళ్ళాను. మొదట నేను మా పద్మ ఇంట్లో దిగితే వాళ్ళబ్బాయి శ్రీనాథ్ ఎయిర్‌పోర్ట్‌కి వచ్చి నన్ను కారులో మా చెల్లెలు ఇంటికి పిల్చుకెళ్ళాడు. నేను వాళ్ళ ఇంట్లోకి వెళ్ళడం తడువు మా మరిది "అరే! ఇప్పుడొచ్చావు? ఇప్పుడు మీ చెల్లెలిని మళ్ళీ ఆస్పత్రికి తీసుకెళుతున్నాను. నువ్వు అబ్బాయితో వెళ్ళి, మళ్ళీరా," అన్నాడు. నాకు ఒళ్ళు మండిపోయింది. "నేను దానికోసమే వచ్చాను. నే మళ్ళీ వెనక్కి వెళ్ళను" అని శ్రీనాథ్‌ని పంపించేశాను. చీరని చూచి మా చెల్లెలు అతినీరసంగా, "మళ్ళీ చీర ఏమిటే! పట్టుచీర పంపేవుగా సుధ పెళ్ళయినతరువాత' అంది. 'దేనికదే' అన్నాను. మా మరిది నాతో "నువ్వు ఇంట్లో వుండు, నేను మీ చెల్లెల్ని ఆస్పత్రికి పిల్చుకెళ్తున్నాను" అన్నాడు. 'నేనూ వస్తాను' అన్నా మొండిగా.

ఆస్పత్రిలో మా చెల్లెల్ని చేర్పించిన తర్వాత కాస్సేపుండి బయటికి వచ్చి పబ్లిక్ బూత్ నుండి మా వారికి ఫోన్ చేసి విషయమంతా చెప్పి "నేనిప్పుడు ఇంటికి వెళుతున్నాను. మా మరిది దిగబెడ్తున్నార"ని చెప్పాను. నేను కూడా వారం పది రోజులుండి వాళ్ళ కోడళ్ళ సహాయంతో వంట వండుతూ, మదరాసు తిరిగి వచ్చేసాను.. అంతే. పదిహేను రోజులకే దాని చరిత్ర ముగిసిపోయింది పెన్షన్ పెన్షన్ అని గోలెత్తుతూ ఆస్పత్రి చేరే వరకు స్కూలుకు వెళుతూనే వుండేది. ఇంకొక ఏడాది సర్వీసు వుండనగానే కన్ను మూసింది. బతికున్నన్నాళ్ళు చాలా కష్టపడింది. సుఖపడే టైములో తనువు చాలించింది.

బాలాజీ వాళ్ళమ్మ పోయేనాటికి నిజామాబాద్ దగ్గరున్న నిజాంసాగర్‌లో టీచర్ ఉద్యోగం చేస్తుండేవాడు. అంతకు ముందు బెజవాడ దగ్గరున్న హనుమాన్ జంక్షన్‌లో చేసేవాడు. రూములో వుంటూ హాస్టల్ మెస్‌లో భోజనం చేస్తూ వుండేవాడు. నన్ను చాలాసార్లు హనుమాన్ జంక్షన్‌కి రమ్మని ఫోన్ చేసేవాడు. అప్పటికింకా వాడి పెళ్ళి అవ్వలేదు. ఒకసారి బెజవాడ పెళ్ళికి సందర్భం వుంది. అందుకు బెజవాడ పెళ్ళికి వెళ్ళి, అక్కడ్నుంచి మచిలీపట్నంలో వున్న మా పెద్దమ్మను చూసుకుని, అక్కడ్నుంచే బాలాజీ వచ్చి నన్ను పిల్చుకెళ్ళి, రెండు రోజుల తరువాత బెజవాడలో రైలు ఎక్కించేట్లుగా ప్లాను చేసుకుని, టూ అండ్ ఫ్రో టిక్కెట్లు కొన్నాను. అప్పుడు నేను 45 - 50వ పడిలో వున్నాను. కనుక రైలు ప్రయాణానికి, పైగా ఒంటిరి ప్రయాణానికి ఒప్పుకునే వారు మా వారు.

సరే, మచిలీపట్నం నుంచి హనుమాన్ జంక్షన్‌కి వాడు పిల్చుకెళ్ళాడు. తీరా అక్కడికి వెళ్ళిన మర్నాడు నాకు జ్వరం. వాడు నన్ను డాక్టరు దగ్గరికి పిల్చుకెళ్ళాడు. మర్నాడు వాడి స్కూలుకి, హాస్టల్‌కి పిల్చుకెళ్ళి అందరికి పరిచయం చేయాలని వాడి ఆశ. నేను స్తబ్దుగా, సరిగా మాట్లాడలేకపోయాను. ఒక వైపు జ్వరంతో వుంటే ఎలా మాట్లాడను. "అదేంటి పెద్దమ్మా? గలగలా మాట్లాడేదానివే. ఇలా స్తబ్దుగా వున్నావ్ మా స్టాఫ్ కందరికీ నువ్వు చాలా సరదాగా మాట్లాడ్తావని చెప్పానే" అన్నాడు. సరే మద్రాసుకు బయలుదేరాలి. జ్వరంతో వద్దంటాడు. నేను మొండిగా బయలుదేరాను. క్యాన్సిల్ చేస్తే ఆ టిక్కెట్టు దొరకదు. బయలుదేరేముందు రైలులో నేను, ప్లాటుఫాం మీద వాడు. 'జ్వరంతోనే వెళుతున్నావు పెద్దమ్మా, మా అమ్మ అయితే అలా వెళుతుందా?' అని బాధపడ్డాడు. నా బాధ వాడు అర్థం చేసుకోడు, వాడా ఒంటరివాడు, పైగా రూములో వుంటున్నాడు, నేనెలా వుండను? "కాదురా, మాత్రలు తెచ్చుకున్నాను చూడు. పదకొండయింది. తెల్లారేసరికి మదరాసు చేరుకుంటాంగా" అని వాణ్ణి మందలించాను.

సుధ యం.ఎల్.ఐ.ఎస్. లైబ్రేరియన్ కోర్సు పాసయ్యింది. అమెరికన్ సెంటర్లో ట్రైనింగ్ చేసింది. పెళ్ళై ఢిల్లీ, సంగ్రూర్, పాండిచ్చేరి మున్నగు ఊర్లలో తిరిగారు వాళ్ళు. మా అల్లుడు ఇండియన్ ఆయిల్ కార్పోరేషన్‌లో ఉద్యోగం. సంగ్రూర్‌లో వాళ్ళబ్బాయిని స్కూల్లో వేసి, అది టీచరుగా చేరింది. సంగ్రూర్‌లో వుంటుండగా మా చిన్న అల్లుడు కార్తీక్ మద్రాసుకు బదిలీకి అప్లై చేసాడు. వాళ్ళ అమ్మా, నాన్నగారు పెద్దవాళ్ళు అని, వాళ్ళు ఒంటరిగా వుంటున్నారని కోరుతూ అప్లై చేసాడు. ఎటూ భర్త బదిలీకి అప్లై చేసారు కదా అని సుధ సెలవులలో కొడుకుని తీసుకుని మదరాసుకు వచ్చింది. బదిలీ ఏ టైములో వస్తుందో ఏమో అని, ఎందుకైనా మంచిదని జూన్ నెలలోనే కొడుకుని అశోక్ నగర్‌లో వున్న వేలాంకన్ని స్కూల్లో చేర్పించింది. తాను కూడా దగ్గర్లో వున్న పోలీస్ అకాడమీ లైబ్రేరీలో లైబ్రేరియన్‌గా చేరింది. కానీ అల్లుడిని పాండిచ్చేరికి బదిలీ చేసారు. మరి తానేం చేస్తుంది? రెండు సంవత్సరాలు మా ఇంట్లోనే వుంది. సెలవులకి పాండిచ్చేరి వెళుతూ, అతనిక్కడికి వస్తూ, కాలక్షేపం చేసేది. పాండిచ్చేరిలో మూడు సంవత్సరాలు అయిన తర్వాత అతన్ని మొత్తం మీద మద్రాసుకి మార్చారు. అప్పుడు వాళ్ళు మైలాపూర్‌లోని గోపాలపురంలో ఇల్లు తీసుకున్నారు. వాళ్ళబ్బాయిని వేలాంకాన్ని స్కూలు నుంచి గోపాలపురంలోని నేషనల్ పబ్లిక్ స్కూల్లో చేర్పించేందుకు ఎంట్రన్స్ ఎక్జామ్ రాయిస్తే, డబుల్ ప్రమోషన్‌తో వాళ్ళు రెండవ క్లాసులోనే చేర్పించారు. సుధ కూడా పోలీసు అకాడమీ మానేసి, ఆ స్కూల్లోనే టీచరుగా చేరింది. కొడుకు ఎక్కడ చదువుతూంటె దానికి దగ్గర్లోనే ఉద్యోగం చెయ్యాలన్నది సుధ ఐడియా. ఇంకొక అనుకూలం ఏమిటంటే స్కూలు వెనుక గేటునుంచి సుధా వాళ్ళ ఇల్లు చాలా దగ్గర.

కొన్ని నెలలకే బీసెంట్ నగర్‌లో ఒక త్రీ బెడ్‌రూం ఫ్లాటు కొనుక్కుని వెళ్ళిపోయారు. వాళ్ళ అత్తా, మామల ఇల్లు వీళ్ళ ఫ్లాటుకు చాలా దగ్గర. అక్కడికి వెళ్ళిన తరువాత కొడుకుని ఇందిరానగర్‌లోని హైయర్ సెకండరీ హిందూ హైస్కూల్లో చేర్పించింది. తాను కూడా గోపాలపురంలోని స్కూలు మానేసింది. మళ్ళీ ఏ ఉద్యోగంలోనూ చేరలేదు.

ఇప్పుడు మా అల్లుడు కార్తీక్‌కు ప్రమోషన్ వచ్చి పెద్ద ఆఫీసరు అయి తిరుచ్చీకి బదిలీ అయి వెళ్ళారు. ఇది మాత్రం కొడుకు అభినవ్ చదువు కోసరం ఇక్కడే వుండి పోయింది. వీళ్ళు వెళ్తూండడం, కార్తీక్ వస్తూపోతూ వుండడం జరుగుతోంది.

అయితే సుధ చిన్నప్పట్నుంచి చాలా క్రియేటివ్. దాంతో వాళ్ళ నాన్న స్క్రిప్టు డిస్కషన్‌లో పాల్గొనడం మొదలెట్టింది. ఆ సమయంలో స్క్రిప్టు రాస్తున్న హాలీవుడ్ రచయిత మార్క్‌జస్లోవ్‌తో కలిసి, అతను లాస్ ఏంజిల్స్ నుంచి, ఇది మద్రాసు నుంచి ఈమెయిల్స్ ద్వారా స్క్రిప్టులు రాసారు. మా వారు 'ఘటోత్కచ్' ఆనిమేషన్ సినిమా తీసే సమయానికి సుధ ఆ సినిమాకి అసోసియేట్ డైరెక్టరుగా పనిచేసి కొన్నిపాటలకు తానే పూర్తి షాట్లు, స్క్రీన్‌ప్లే తయారు చేసింది. ఇక కొడుకు లెక్కల్లో చాలా బ్రిలియెంట్, స్కూలు చదువేగాక అతన్ని డాన్సు క్లాసులకి, కీ బోర్డు క్లాసులకి పంపిస్తోంది.

ఇక్కడ సుధ కొడుకు, మా మనవడు అభినవ్ గురించి మనం మాట్లాడుకోవాలి. కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం, అంటే అభినవ్‌కి 5,6 సంవత్సరాలుంటాయి. రాత్రి 11.30 ప్రాంతాలకి మా వారికి మా అల్లుడు కార్తీక్, సుధల దగ్గర్నుంచి ఒక ఫోను వచ్చింది. దాని సారాంశము, అమెరికానుంచి సుధ మరిది ప్రశాంత్, భార్య వచ్చారని. ఆ రాత్రి వాళ్ళంతా ఒక హోటల్‌కి డిన్నర్‌కు వెళ్ళారుట. అక్కడ వాళ్ళంతా మెను ఆర్డర్ చేశారు. మెనూ రాగానే అభినవ్ టేబుల్ మీద వున్న డిషెస్, బౌల్స్ చూసి వాడి ఫేవరెట్ పన్నీర్ కోసం వెతికాడట. అది కనిపించకపోయేసరికి కోపం వచ్చి, గట్టిగా 'పన్నీర్' అని, ఆ తర్వాత ఒక తేదీ చెప్పి అది ఏ వారమో చెప్పాడట. వాళ్ళకాశ్చర్యం వేసి మరికొన్ని తేదీలడిగితే సెకండ్లలో ఆ వారమేదో చెప్పేశాడట. అప్పుడు వాళ్ళు మాకు ఫోను చేశారు. అది విని చాలాసేపటివరకు నాకు, మా వారికి ఏం తోచలేదు. ఒంటిగంట వరకూ నిద్రపట్లేదు. నాకైతే అదోరకమయిన భయం కలిగింది. అంత చిన్నపిల్లవాడు ఇలా అద్భుతంగా, సెకండ్లలో ఎలా జవాబులిచ్చాడా అని? వాడికి ఒక Extraordinary gift అన్నమాట.

అలా క్రమేపీ పెద్దవాడౌతున్నకొద్దీ అదే డెవలప్ చేసుకుంటూ వస్తున్నాడు. ఇక అక్కడ్నుంచి ప్రతి ఒక్కరికీ వాళ్ళ పుట్టిన తేదీ చెపితే, అది ఏ వారం అయిందో సెకెండ్లలో చెప్పేస్తాడు. అతనికి విపరీతమైన జ్ఞాపకశక్తి. మావే కాక మా స్నేహితులు, బంధువులు, ఆఖరకి మా పనివాళ్ళ పుట్టిన తేదీలు కూడా జ్ఞాపకం పెట్టుకుని ఆ రోజున పొద్దున్నే విషెస్ చెప్పేస్తాడు.

వాడికి ఐదు ఏళ్ళ వరకూ మాట్లాడ్డానికి రాలేదు. వాడికి Autism ఉంది. వాడిది చాలా సోషల్ నేచర్. అందరితో ఆప్యాయంగా వుంటాడు. అతని వైఖరిని అర్థం చేసుకుని వాడితో ఆప్యాయంగా మాట్లాడే వాళ్ళు ముగ్గురు. అంజు, అనంత్, స్నేహ. అందరిలో అంజు దగ్గర బాగా చనువు. అందుకనే అంజు పెళ్ళయి అత్తవారింటికి వెళ్ళేటప్పుడు వీణ్ణి వదిలి వెళ్ళడానికి చాలా బాధపడింది. నేను అభినవ్ వడుక్కి ఒక సెల్‌ఫోన్ బహుమతిగా ఇచ్చాను. మద్రాసు నుంచి వాడు, బెంగుళూరు నుంచి అంజు ఫోన్లో మాట్లాడుకుంటుంటారు. "నువ్వు అమ్మమ్మ ఇంటికి భాస్కర్ కాలనీకి వెళ్తున్నావా అభినవ్?" అని అంజూ అడిగితే, "అక్కడ నువ్వు లేవుగా, బెంగుళూరికెళ్ళావుగా, నే వెళ్ళడంలేదు" అన్నాడట.

వాడిపాటికి వాడే కంప్యూటర్ ఎదురుగుండా కూర్చుని ఏవో లెక్కలు రాసుకుంటూ, బొమ్మలు గీసుకుంటూ ఉంటాడు. వాడొక మాథమెటికల్ జీనియస్. ఒకసారి వాడు స్కూలుకి వెళ్ళినప్పుడు వాళ్ళమ్మ కంప్యూటర్లోని వాడి ఫోల్డర్స్ చూస్తే వాడు వేసుకున్న లెక్కలు చూసి స్టన్ అయిందట. వీడికింత లెక్కల పరిజ్ఞానం ఎలా వచ్చిందా అని.

అటు క్లాస్‌లో చూస్తే అన్ని సబ్జెక్టులలో చాలా మంచి మార్కులు వస్తాయి. వాడెక్కువ మాట్లాడకపోయినా, క్లాసులో వాడికి ఇద్దరు, ముగ్గురు స్నేహితులున్నారు. వాళ్ళకి వీడంటే అమిత ప్రేమ. వీడి లెక్కల జ్ఞానం గురించి అబుదాబిలో ఉంటున్న మా వారి

స్నేహితుడు, గొప్ప గణితశాస్త్రజ్ఞుడు గంటి ప్రసాదరావు చూసి ఆశ్చర్యపోయారు. మా వారికి ఫోన్ చేసినప్పుడల్లా "ఇప్పుడు మీ మనవడు ఏం చేస్తున్నాడ"ని అడుగుతుంటారు. లెక్కలు తన సొంత మెథడ్‌లో చేసేస్తాడు. వాడి తెలివితేటలు ఎక్కడికి దారితీస్తాయో ఊహించుకోలేకపోతున్నాం. ఈ మధ్య వేసవి సెలవలకు అమెరికా ప్రయాణం పెట్టుకున్నారు. వాళ్ళత్త రమ "ఒరేయ్ నీ ఫ్లైట్ ఎన్ని గంటలకు రా" అని అడిగితే "అమెరికా టైమా, ఇండియా టైమా?" అని అడిగాడు.

ఇవేనా, కొన్నాళ్ళు డాన్స్ నేర్చుకున్నాడు, కీ బోర్డు నేర్చుకుంటున్నాడు. దేనికి ఒక రోజు కూడా సెలవు పెట్టడానికి ఒప్పుకోడు. స్కూలుకి కూడా సెలవు ఒప్పుకోడు. పెళ్ళైనా, ఫంక్షనైనా స్కూలుకి వెళ్ళి తీరాల్సిందే ఇప్పుడు ఒక ఏనిమేషన్ కోర్సులో చేరాడు.

ఇక మా పెద్దమ్మాయి శకుంతల S.I.E.Tలో B.Com పాసై A.P.P.L.Fలో కంప్యూటర్ చదివి డిప్లొమా పాసయి పెళ్ళై, కూతురు స్నేహ పుట్టిన తర్వాత దాన్ని పద్మాశేషాద్రి స్కూల్లో చేర్పించి అది కూడా టీచర్‌గా చేరింది. పెళ్ళికి ముందే కొన్ని కంప్యూటర్ కంపెనీలలో ఉద్యోగం చేసేది. పెళ్ళైన తర్వాత అదే కంటిన్యూ చేసి స్కూల్లో చేరింది. క్రమేపి దాని 38వ ఏట ప్రైవేటుగా యం.సి.ఏ చదివి పాసైయింది. 44వ ఏట ప్రైవేటుగా చదివి బి.ఇడి. కూడా పాసైయింది. దానికి స్కూల్లో మంచి పేరుంది. స్టూడెంట్స్ అంతా దాన్ని బాగా ఇష్టపడతారు. దాని పెళ్ళైన కొత్తలో ఒక కథ సినిమాకని వాళ్ళ నాన్నగారికి ఇస్తే దాన్ని ఆధారంగా ఆయన ఒక సినిమా డైరెక్ట్ చేసారు. ఆ సినిమాకని పేరు 'క్షీరసాగర' కన్నడంలో తీసారు. హీరో కుమార బంగారప్ప. అప్పటి బెంగుళూరు ముఖ్యమంత్రి బంగారప్ప గారి కొడుకు. అది వందరోజులు ఆడింది కన్నడంలో. హీరోయిన్ అమల.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments